

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/107/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5920201396
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5920201396.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Jozefa Turzu, v spore žalobcu: M. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Jančí, s. r. o., so sídlom Dončova 1451/21, Ružomberok, IČO: 36 862 304, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, Bratislava, IČO: 31 595 545, právne zastúpený: Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom Horná 26, Banská Bystrica, IČO: 36 868 299, o zaplatenie 5.080,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 5C/25/2020-166 zo 6. apríla 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a IV. **p o t v r d z u j e .**

V ostatných výrokoch **z o s t á v a** rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Žalobca **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.392,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4.785,- eur od 01.08.2020 do 11.02.2022 a zo sumy 2.392,50 eur od 12.02.2022 do zaplatenia (výrok I.). Konanie v časti o zaplatenie sumy 2.392,50 eur zastavil (výrok II.). V ostatnej časti žalobu zamietol (výrok III.). Žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 88,4 % (výrok IV.).

2. Predmetom konania bola žaloba, ktorou si žalobca uplatňoval voči žalovanému, ako poisťovni, nárok na náhradu škody na zdraví za sťaženie spoločenského uplatnenia, ku ktorej došlo pri dopravnej nehode zavinenej jeho poistencom E. B. dňa 12.08.2018 . Škodca E. B. bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky. Z uplatnenej istiny žalovaný počas konania uhradil žalobcovi sumu 2.392,50 eur, na základe čoho žalobca zobrať v tejto časti žalobu späť a zotrval na uplatnení zvyšnej časti nároku, a to na zaplatení sumy 2.687,50 eur spolu s úrokmi z omeškania. Podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“) okresný súd v časti, v ktorej bola žaloba vzatá späť, konanie zastavil. Pri právnom posúdení zvyšnej časti žalobou uplatneného nároku vychádza z § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, 2, § 415, § 441 a § 822 Občianskeho zákonníka (ďalej „OZ“) a z § 4 ods. 2, 4, § 15 ods. 1 a 2 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“) a z § 5 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a

občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej „Zákon o náhrade za bolesť a o náhrade za SSÚ“). Na základe vykonaného dokazovania považoval okresný súd za nesporné, že škodovú udalosť, pri ktorej došlo k poškodeniu zdravia žalobcu, spôsobil E. B., poistenec žalovaného, pričom žalovaný má povinnosť takto spôsobenú škodu uhradiť titulom povinného zmluvného poistenia. Existenciu škody spočívajúcu v sťažení spoločenského uplatnenia žalobcu považoval za jednoznačne preukázanú lekárskeho posudkom MUDr. A. M. z 21.11.2019. So závermi tohto lekárskeho posudku sa stotožnil i znalec doc. MUDr. Vladimír Donath PhD., ktorý vypracoval znalecký posudok v rámci súdneho konania. Sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu bolo ohodnotené počtom bodov 250, medzi stranami bola sporná hodnota jedného bodu. Podľa žalobcu mala byť hodnota bodu 20,26 eur a podľa žalovaného 19,08 eur. Okresný súd vychádzal z toho, že nárok za sťaženie spoločenského uplatnenia súvisí s poškodením zdravia žalobcu, ku ktorému došlo v dôsledku dopravnej nehody dňa 12.08.2018, preto výšku hodnoty bodu viazal k tomuto momentu. Potom podľa opatrenia Ministerstva zdravotníctva SR zo dňa 16.05.2018 o stanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rok 2018, považoval za správnu hodnoty jedného bodu 19,08 eur a výšku náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobcu 4.770,- eur. Žalobca si uplatnil aj nárok na náhradu nákladov za vyhotovenie lekárskeho posudku vo výške 15,- eur, okresný súd ho považoval za dôvodný.

3. Obranu žalovaného o nutnosti krátenia tejto náhrady o 50 %, z dôvodu spoluzavinenia žalobcu nepovažoval za opodstatnenú. Žalovaný tvrdil, že žalobca porušil prevenčnú povinnosť, keď nastúpil do osobného motorového vozidla riadeného škodcom - E. B., ktorý bol pod vplyvom alkoholu, a rovnako aj žalobca ako spolujazdec bol pod vplyvom alkoholu. Okresný súd v tejto súvislosti konštatoval, že nebola jednoznačne preukázaná vedomosť žalobcu o požití alkoholických nápojov vodičom motorového vozidla, pri prevádzke ktorého mu bola spôsobená škoda. Pokiaľ žalobca ako spolujazdec požil alkoholické nápoje, jeho konanie nie je v príčinnej súvislosti so spôsobením poškodenia zdravia v dôsledku dopravnej nehody zavinenej vodičom motorového vozidla.

4. Okresný súd na základe takto zisteného skutkového stavu ustálil, že žalobca má voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 4.785,- eur. Z tejto sumy žalovaný v priebehu konania žalobcovi uhradil 2.392,50 eur, preto žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na zaplatenie zvyšnej neuhradenej časti bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 2.385,- eur a druhej polovice nároku na náhradu nákladov vo výške 7,50,- eur. V ostatnej časti, pokiaľ žalobca zotrval na tom, že pri určení výšky sťaženia spoločenského uplatnenia sa má vychádzať zo sumy 20,26 eur za jeden bod, žalobu (v časti o zaplatenie 295,- eur s úrokom z omeškania z tejto sumy) zamietol. Žalobcovi priznal príslušenstvo z uplatnenej pohľadávky titulom úrokov z omeškania zo sumy 4.785,- eur od podania žaloby na súd, teda od 01.08.2020, do čiastočného plnenia, t. j. do 11.02.2022 a zo sumy 2.392,50 eur od 12.02.2022 do zaplatenia. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa úspechu strán v spore.

5. Proti tomuto rozsudku okresného súdu do výroku, ktorým bolo žalobe vyhovie (výrok I.) a do závislého výroku o trovách konania (výrok IV.), podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že okresný súd nesprávne posúdil otázku zodpovednosti žalobcu za vznik škody, ako aj nárok žalobcu na úroky z omeškania. V rámci plnenia všeobecnej prevenčnej povinnosti vyplývajúcej z § 415 OZ, si mal žalobca dostupnými možnosťami preveriť, či vodič auta, do ktorého nastúpil nie je pod vplyvom alkoholu, napríklad sa mohol vodiča (obzvlášť, keď išlo pre žalobcu neznámeho človeka) priamo opýtať, či požil nejaký alkohol, alebo ho požiadať, aby na neho dýchol a podľa toho vyhodnotiť, či pristúpi do vozidla. Z dokazovania pred okresným súdom nevyplývalo, že žalobca vyvinul akúkoľvek snahu vyhodnotiť hroziace riziko. Žalobcovo nekonanie v súlade s obsahom prevenčnej povinnosti je tak v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, pri ktorej došlo k poškodeniu zdravia.

6. Žalovaný nepovažoval za správne rozhodnutie okresného súdu o nároku žalobcu na úroky z omeškania. Poukázal na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018, podľa ktorého peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 1 písm. a) a b) tohto zákona, účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Skutočnosť, že poisťovňa neodôvodnila odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv poškodeného, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nesplnila vôbec a následne prijať

záver, že by sa nesplnením tejto povinnosti dostala v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. do omeškania. V nadväznosti na uvedené rozhodnutie, žalovaný označil aj ďalšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/212/2017 a rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/163/2019, 11Co/214/2019 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/20/2020. Ďalej uviedol, že svoju povinnosť vyplývajúcu z § 11 zákona č. 381/2001 Z. z. si splnil, keď žalobcovi zaslal list 25.06.2020, ktorým mu oznámil, že 25.06.2020 ukončil šetrenie poisťnej udalosti. Žalobcovi tak nevzniká nárok na úroky z omeškania. Do omeškania by sa mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá by mu bola uložená právoplatným rozhodnutím súdu. Žalovaný v závere odvolania, odhliadnuc od svojej predchádzajúcej argumentácie považoval za nesprávne priznanie žalobcovi úrokov z omeškania aj zo sumy 15,- eur, resp. zo sumy 7,50,- eur, ktorá predstavuje poplatok za vyhotovenie bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia, lebo ide o príslušenstvo pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 OZ a z príslušenstva pohľadávky nemožno priznať žalobcovi ďalšie príslušenstvo, ktorým sú úroky z omeškania.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného z 23.05.2022 označil odvolanie žalovaného za nedôvodné a navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil. Bol toho názoru, že žalovaný nepredložil žiaden dôkaz, na základe ktorého by bolo možné konštatovať jeho spoluzavinenie na vzniku škody. Samotný škodca E. B. uviedol, že pred nastúpením do vozidla nemal problém s rečou, ani ho netackalo. Rovnako svedok M. V. potvrdil, že na vodičovi žiadne známky opitosti nevidel. Do vozidla nastúpil v čase, keď už vodič E. B. vo vozidle sedel, bol na zadnom sedadle, riadne pripútaný bezpečnostnými pásmi a o požití alkoholických nápojov vodičom nevedel. Za správne považoval rozhodnutie okresného súdu o nároku na úroky z omeškania. Poisťovne nemajú imunitu pred následkami omeškania s plnením peňažného záväzku a nie sú vyňaté z pôsobnosti ustanovenia § 517 OZ. Zákon o PZP má len jedno špeciálne ustanovenie o nesplnení nie peňažnej, ale nepeňažnej povinnosti, ktoré však na danú vec nie je možné aplikovať. Súd na prax, na ktorú žalovaný odkazoval, je nesprávna a zjavne prekonaná, o čom svedčí nález Ústavného súdu SR III. ÚS 214/2020-29. V tomto náleze ústavný súd jednoznačne zaujal názor, že nárok na úroky z omeškania v obdobných prípadoch poškodeným patria. K námietke žalovaného týkajúcej sa úrokov z omeškania zo sumy vyplatenej za vypracovanie lekárskeho posudku, žalobca uviedol, že ide o nárok so samostatným právnym základom, na úhradu ktorého žalovaného vyzval, ten mu ho však neuhradil, pre to sa dostal do omeškania.

8. Žalovaný v replike, k vyjadreniu žalobcu, doručenej elektronicky okresnému súdu 17.06.2022, zotrval na svojom odvolaní. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť mu trovy konania. Konštatoval, že ani po oboznámení sa s obsahom žalobcovho vyjadrenia nedospel k presvedčeniu o dôvodnosti jeho nároku.

9. Ďalšie vyjadrenia strán sporu neboli odvolaciemu súdu predložené.

10. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku I. a v závislom výroku IV. ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Ostatné výroky rozsudku okresného súdu odvolaním napadnuté neboli, preto sa ich odvolací súd nedotýkal.

11. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Takýto postup je v súlade s judikatúrou Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (pozri napr. III. ÚS 78/05, IV. ÚS 372/08).

12. Žalovaný v úvode odvolania vymedzil jeho dôvod tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). O takýto odvolací dôvod ide v prípade, ak skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej

stránke, nemali v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolacie námietky žalovaného sa týkali toho, že skutkový stav, ktorý bol vykonaným dokazovaním ustálený, nepostačuje na právny záver okresného súdu, že žalovaný neporušil svoju prevenčnú povinnosť vyplývajúcu z ust. § 415 OZ. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu odvolania (§ 124 CSP) dospel k záveru, že žalovaný namieta nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

13. Podľa § 441 OZ ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

14. Podľa § 415 OZ každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

15. Občiansky zákonník v citovanom § 441 rieši mieru zodpovednosti poškodeného za škodu, ktorá mu vznikla, a za ktorú zodpovedá aj iný subjekt (škodca). Zodpovednosť poškodeného je založená na subjektívnom princípe, teda na princípe zavinenia poškodeného na škodu, pričom výsledok konania (škoda, resp. jej časť) je v príčinnej súvislosti so zavineným konaním poškodeného. Spôsobenie škody poškodeným možno vidieť aj v jeho správaní v rozpore s § 415 OZ, ak bolo príčinou (jednou z príčin) vzniku škody. Porušením všeobecnej prevenčnej povinnosti je aj neobozretné konanie poškodeného, ktorým spôsobil zvýšenie rozsahu škody, teda ak nekonal dostatočne opatrne, ako by bolo možné od neho za daných okolností očakávať.

16. V súdnej veci žalovaný namieta, že žalobca si nespĺnil svoju prevenčnú povinnosť, podľa § 415 Občianskeho zákonníka. V odvolaní nespochybňoval správnosť okresným súdom konštatovaných zistení na základe vykonaných dôkazov, a to, že vodič nejavil známky opitosti, žalobca vodiča nepoznal, pred jazdou ho požívať alkohol nevidel. Žalovaný pre posúdenie, či došlo zo strany žalobcu k porušeniu prevenčnej povinnosti, považoval za významné, vysporiadať sa s otázkou dostatočnej obozretnosti žalobcu, keď sa pred nasadnutím do auta nepresvedčil, či vodič požil alkohol. Pokiaľ by odvolací súd vychádzal z týchto úvah žalovaného, potom každý spolujazdec, ak pred nasadnutím do auta nezisťoval (aktívne), či vodič požil pred jazdou alkoholické nápoje, aj keď by nemal dôvodné pochybnosti, by sa dopustil porušenia prevenčnej povinnosti. Pri takomto ponímaní prevenčnej povinnosti spolujazdca by bolo možné ad absurdum konštatovať, že aj v prípade nástupu do motorového vozidla taxi služby, prípadne vozidiel verejnej hromadnej dopravy, by bolo povinnosťou osoby, ktorá túto službu využíva, pred jazdou zisťovať u vodiča tohto motorového vozidla, či požil alebo nepožil alkoholický nápoj. Ustanovenie § 415 OZ však nemožno vykladať takýmto spôsobom. Existencia prevenčnej povinnosti spočíva predovšetkým v snahe zabrániť vzniku škôd, v prípade dodržania zjavne rozumnej miery obozretnosti, s ohľadom na existujúcu situáciu, v ktorej sa vyžaduje táto prevenčná povinnosť. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že vodič nejavil známky opitosti, žalobca vodiča nepoznal, pred jazdou ho požívať alkohol nevidel, potom nemal dôvod pochybovať, že vodič nepožil alkohol a nesadla do vozidla. Len na doplnenie odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. d/ po bodkočiarku zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, podľa ktorého vodič nesmie viesť vozidlo v takom čase po požití alkoholu alebo inej návykovej látky, keď sa alkohol alebo iná návyková látka ešte môžu nachádzať v jeho organizme. Uvedené zákonné ustanovenie striktno zakazuje vodičovi viesť vozidlo pod vplyvom alkoholu, preto možno dôvodne predpokladať, že vodič sa bude týmto zákonom riadiť, nebude ho porušovať (povinnosť dodržiavať zákon vyplýva aj z Čl. 2 ods. 3 Ústavy SR). Nie je dôvod, aby osoba, ktorá nastupuje do vozidla ako spolujazdec zisťovala, bez existencie pochybností, porušenie tejto povinnosti vodičom. Iba v prípade, že mohla mať pochybnosť o jej dodržaní vodičom, mala by z hľadiska prevenčnej povinnosti zachovať dostatočnú mieru opatrnosti a do vozidla nenastúpiť.

17. Na základe vyššie prezentovaného názoru, odvolací súd námietku žalovaného, že okresný súd nesprávne právne posúdil spoluzavinenie žalobcu na vzniku škody nepovažoval za dôvodnú.

18. Ďalšia odvolacia námietka žalovaného sa týkala nesprávneho právneho posúdenia nároku žalobcu na úroky z omeškania z priznanej žalovanej sumy. Tieto by žalobcovi patrili len v prípade, ak by mu neuhradil súdnym rozhodnutím priznané peňažné plnenie, do právoplatného rozhodnutia súdu sa však do omeškania nedostal. Odvolací súd (rovnako ako žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného) poukazuje na závery Nálezu Ústavného súdu SR III. ÚS 214/2020 zo 14. októbra 2021, ktorým bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 1Cdo/212/2017 z 26. februára 2019, ktorý (okrem ďalších obdobných) označil žalovaný na podporu svojich námietok v odvolaní. Ústavný súd sa

zaoberal riešením otázky, či má poškodený nárok na úrok z omeškania vo vzťahu k poisťovni, až odo dňa po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody. Konštatoval, že výklad prijatý dovolacím súdom, ktorý v podstate vylučuje poskytnutie poistného plnenia, ktorý by zahŕňal aj úroky z omeškania z náhrady škody, sa dostal do ostrého konfliktu s racionálnym účelom právnej úpravy zákona o PZP. Trojmesačná zákonná lehota na vybavenie poistného plnenia a na to nadväzujúca 15-dňová lehota na plnenie podľa zákona o PZP má svoje opodstatnenie v záujme dôsledného vyšetrenia poistnej udalosti, no nepredstavuje žiadnu liberáciu škodcu od platenia príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania; § 121 ods. 3 OZ) vzniknutej z ublíženia na zdraví. Ústavný súd považoval za potrebné sa zamyslieť nad dôsledkami výkladu, ktorý prijal Najvyšší súd ako súd dovolací, a to, pokiaľ by skutočne poisťovateľ prakticky nemal poskytnúť aj úroky z omeškania skôr ako po uplynutí 15-dní od právoplatnosti rozsudku, potom sa mu opláti viac súdiť sa a odkladať okamih jeho plnenia.

19. Odvolací súd vychádzajúc z týchto záverov Ústavného súdu SR tak právny názor, prezentovaný žalovaným v podanom odvolaní nepovažoval za správny, ale v celom rozsahu sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie o práve žalobcu uplatňovať si voči žalovanému nárok na úroky z omeškania.

20. Žalovaný v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom, ak tento priznal úroky z omeškania aj z príslušenstva žalovanej istiny, ktoré pozostávalo z nákladov vynaložených žalobcom na zabezpečenie lekárskeho posudku o bodovom ohodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia z dôvodu, že nemožno uplatňovať príslušenstvo, ktorým sú úroky z omeškania z príslušenstva, ktorým sú aj tieto náklady.

21. Odvolací súd sa týmto názorom žalovaného nestotožňuje. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky, na základe ktorých sa objasňuje výška škody a ktoré priamo súvisia s uplatnením pohľadávky, možno charakterizovať ako príslušenstvo pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 OZ. Zároveň však táto úhrada za vyhotovenie posudku má charakter škody, ktorej úhrady sa žalobca domáhal voči žalovanému. V prípade, že žalovaný svoju povinnosť uhradiť túto škodu nesplnil, vznikol žalobcovi voči žalovanému nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Názor žalobcu, že nemožno uplatňovať príslušenstvo z príslušenstva, je mylný. V zmysle záverov ustálenej súdnej praxe, nemožno uplatňovať úroky z omeškania z úrokov z omeškania. Tento záver vychádzal z charakteru úrokov z omeškania ako sankcie za porušenie povinnosti riadneho a včasného plnenia, s tým že nemožno sankcionovať nespĺnenie sankcie. V prípade príslušenstva - nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, nejde o sankciu za nespĺnenie povinnosti, ale ide, ako už bolo konštatované odvolacím súdom, za škodu, teda o túto sumu sa znížil majetok žalobcu tým, že ju musel vynaložiť za účelom ustálenia výšky škody na zdraví. V tomto prípade má nárok na úroky z omeškania aj z tejto sumy a okresný súd mu ich správne priznal.

22. Na základe vyššie uvedeného posúdenia nedôvodnosti odvolacích námietok žalovaného, krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku I. a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania ako vecne správny potvrdil. Okresný súd pri ustálení rozsahu nároku žalobcu voči žalovanému na náhradu trov konania správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP a vychádzal zo zásady úspechu v spore.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní odvolateľ - žalovaný nebol úspešný, preto žalobcovi voči jeho osobe vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, a to v rozsahu 100%, ktorý mu odvolací súd týmto rozsudkom priznal.

24. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).